

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudců JUDr. Bohuslava Hnízдила a JUDr. Brigity Chrástilové v právní věci **žalobce: JUDr. J. F.**, proti **žalovanému: Krajský úřad Zlínského kraje**, se sídlem tř. Tomáše Bati 3792, Zlín, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 29. 4. 2004, č. j. 57 Ca 129/2003 - 32,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

Odůvodnění:

Žalobce (dále též „stěžovatel“) napadá rozsudek krajského soudu blíže označený v záhlaví tohoto rozsudku, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného, jenž jako orgán II. stupně (dne 12. 3. 2002, č. j. LPO/159/01/Hu) zamítl žalobcovo odvolání a potvrdil rozhodnutí tehdejšího Okresního úřadu ve Vsetíně č. j. RD/O - 4550/01 - 67 - HF ze dne 26. 9. 2001, jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 30 odst. 1 písm. i) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, kterého se měl dopustit tím, že dne 14. 7. 2001 okolo 00.25 hodin byl kontrolován hlídkou Policie ČR po řízení osobního automobilu SPZ X po jízdě na pozemní komunikaci v obci H., okres V., po dechové zkoušce na alkohol s pozitivním výsledkem se odmítl podrobit lékařskému vyšetření s odběrem krve nebo moči ke zjištění, není-li ovlivněn alkoholem, za což mu byla uložena sankce, a to pokuta 7 500 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 10 měsíců počínaje dnem nabytí právní moci rozhodnutí. Rozhodnutí orgánu II. stupně nabylo právní moci dne 4. 4. 2002.

V kasační stížnosti uplatňuje stěžovatel důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), a žádá přiznání odkladného účinku podané kasační stížnosti – návrh odůvodňuje povoláním advokáta, který je závislý na přepravě osobním automobilem po území ČR i v zahraničí; své námitky směřuje do skutkových zjištění správních orgánů obou stupňů a posouzení těchto namítaných vad v řízení žalobním krajským soudem. Krajský soud podle stěžovatele na jím namítané vady nereagoval, dále údajně nereagoval na rozpory v závěrech orgánu II. stupně ani na neurčitost jeho závěrů; správní orgán měl podle stěžovatele přenášet důkazní povinnost na stěžovatele, svá tvrzení má stěžovatel za prokázaná při objektivních vyhodnoceních výpovědí svědků. Stěžejním tvrzením zde přitom je ono stěžovatelovo tvrzení, že při kontrole příslušníky Policie ČR a při dechové zkoušce se trubička přístroje ALTEST nijak nezabarvila, zatímco podle úředního záznamu příslušníků Policie ČR a oznámení o přestupku, jakož i jejich výpovědi před správním orgánem I. stupně se po dechové zkoušce, již se stěžovatel podrobil, zabarvila do úrovně rysky č. 1. Stěžovatel zpochybňuje správnost posouzení namítaných vad řízení krajským soudem a tvrdí, že přestupek spolehlivě prokázán nebyl. Konkrétně pak krajský soud napadá za to, že připustil, že ve věci bylo rozhodnuto na základě tvrzení jednoho policisty o údajné pozitivní dechové zkoušce a jako důkaz byla připuštěna i výpověď druhého policisty, jenž byl na místě kontrolní akce přítomen (stěžovatel tvrdí, že přítomen nebyl a nemohl se před odjezdem z místa kontroly na výsledek dechové zkoušky podívat), přičemž pokud jde o druhého policistu, správní orgán II. stupně použil neurčité závěry při hodnocení jeho výpovědi. Dále stěžovatel namítá, že nebyl policistou řádně vyzván, aby se podrobil vyšetření krve či moči k prokázání požití alkoholu. Touto otázkou se orgán II. stupně nezabýval, ač to v odvolání stěžovatel namítal. Závěr soudu, že forma výzvy spočívající alespoň ve větě, zda je ochoten se podrobit lékařskému vyšetření, postačuje, stěžovatel odmítá – použití výzvy je upraveno v § 9 zákona o Policii ČR. Pod bodem I. kasační stížnosti nalézá Nejvyšší správní soud rovněž stěžovatelovu úvahu o postupu správního orgánu I. stupně po podání odvolání, přičemž stěžovatel zde uvádí, že pokud by orgán I. stupně po doplnění dokazování tyto důkazy i sám hodnotil, mohlo by tím dojít k ovlivnění zákonnosti rozhodování orgánu II. stupně. Tuto hypotézu již však dále nerozvádí, ani z ní nic nevyvozuje, přičemž taková námitka (ostatně nedovedena do právních důsledků a vedena ve formě podmiňovací), jak vyplývá ze soudního spisu krajského soudu, v řízení žalobním uplatněna nebyla. Nejvyšší správní soud proto již na tomto místě předesílá, že námitky, které mohly být uplatněny v řízení před krajským soudem a nestalo se tak, ač tak učiněno být mohlo, jsou námitkami nepřipustnými (§ 104 odst. 4 s. ř. s.).

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že ve správním řízení o přestupku považoval za prokázané, že dechová zkouška na alkohol byla u stěžovatele pozitivní a že tedy byl povinen se podrobit lékařskému vyšetření s odběrem krve nebo moči. Jediným subjektem oprávněným k vyhodnocení dechové zkoušky na místě prováděné dopravní kontroly byli službu konající policisté; jestliže s výsledkem dechové zkoušky stěžovatel nesouhlasil, měl možnost požádat na místě o opakování zkoušky, měl dále možnost přivolat své spolujezdce jako svědky, měl rovněž možnost uvést své stanovisko do sepsovaného oznámení o přestupku – nic z toho neučinil. Oznámení o přestupku, úřední záznam policistů vykonávajících kontrolu a jejich výpovědi o výsledku dechové zkoušky nebyly v řízení o přestupku zpochybněny. Detekční trubici ALTEST kromě policistů nikdo jiný neprohlížel, a proto se žádný ze spolujezdců stěžovatele k otázce zabarvení trubice nemohl v řízení kvalifikovaně vyjádřit. Podle žalovaného je krajně nepravděpodobné, že by službu konající policisté záměrně uvedli nepravdivé údaje a vystavili se tak nebezpečí trestního postihu. Ohledně výzvy k lékařskému vyšetření žalovaný uvádí, že postup policisty, který se stěžovatele dotázal, zda je ochoten se podrobit lékařskému vyšetření na odběr krve či moči,

považuje za odpovídající výzvu k vyšetření. Rozhodnutí žalovaného nevycházelo z pravděpodobností či domněnek, nýbrž ze skutečnosti, že oba policisté shodně potvrdili pozitivní výsledek dechové zkoušky. Vyslechnutí svědkové - spolujezdci stěžovatele - pouze uvedli, že sami neviděli, že by druhý policista detekční trubici prohlížel. Z toho nelze vyvozovat, že by ji neviděl a nemohl vyhodnotit výsledek dechové zkoušky i tento druhý policista. Žalovaný navrhuje zamítnutí kasační stížnosti; k návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti se žalovaný nevyjádřil.

Ze správního a soudního spisu vyplývají pro posouzení věci následující podstatné skutečnosti:

Stěžovatel byl dne 14. 7. 2001 okolo 00.25 hod. jako řidič osobního motorového vozidla SPZ X kontrolován příslušníky Policie ČR, byl vyzván k dechové zkoušce na přístroji ALTEST; podle úředního záznamu policistů z 14. 7. 2001 a oznámení o dopravním přestupku z téhož dne byla dechová zkouška pozitivní, trubice přístroje ALTEST se zabarvila zeleně k rysce č. 1; poté byl stěžovatel vyzván, aby se podrobil lékařskému vyšetření (odběru krve, popř. moči) ke zjištění přítomnosti alkoholu – toto vyšetření stěžovatel odmítl, stejně jako odmítl podepsat oznámení o přestupku a vyjádřit se k němu – obě tyto možnosti dostal. Stěžovatel byl poté obviněn ze spáchání přestupku podle § 30 odst. 1 písm. i) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích (dále jen „zákon o přestupcích“); v řízení byl vyslechnut obviněný, dále jeho spolujezdci ve vozidle, a oba policisté, kteří byli přítomni kontrole. Stěžovatel netrval na tom, aby byl přítomen výsledkům policistů a svědků. Rozhodnutím orgánu I. stupně byl stěžovatel uznán vinen spácháním přestupku podle § 30 odst. 1 písm. i) zákona o přestupcích, neboť při výkonu činnosti, při níž mohl ohrozit život nebo zdraví lidí anebo poškodit majetek, odmítl podrobit se lékařskému vyšetření ke zjištění, zda není ovlivněn alkoholem za situace, kdy dechová zkouška byla pozitivní. Orgán II. stupně (žalovaný) napadené rozhodnutí potvrdil a odvolání, jež stěžovatel podal, zamítl.

O žalobě podané proti rozhodnutí žalovaného správního orgánu II. stupně původně k Okresnímu soudu ve Vsetíně, o níž nebylo do 31. 12. 2002 rozhodnuto, v souladu se s. ř. s. po 31. 12. 2002 rozhodoval Krajský soud v Brně. Žalobní námitky stěžovatelovy se koncentrovaly do skutkových zjištění ohledně toho, zda se trubice přístroje ALTEST zbarvila tak, jak uvedli oba policisté; stěžovatel jednak poukazoval na své tvrzení, že se trubice nijak nezabarvila (toto tvrzení měli potvrdit i svědkové - spolujezdci), druhý policista výsledky zkoušky neviděl a ani nemohl nic slyšet, neboť kontrole přítomen nebyl. Dále stěžovatel napadal hodnocení důkazů, neboť správní orgány údajně hodnotily pouze důkazy v jeho neprospěch, nikoli též ty, které svědčily v jeho prospěch. Stěžovatel rovněž v žalobě tvrdil, že nikdy k lékařskému vyšetření nebyl policistou vyzván; pouze mu bylo řečeno, zda je ochoten jít k lékaři na odběr krve či moči. Na to uvedl, že ochoten není, neboť podle něj dechová zkouška nebyla pozitivní. Žalovaný podle stěžovatele řízení postavil do polohy, že chtěl po stěžovateli, aby prokázal svou nevinu, je však na správním orgánu, aby prokázal, že stěžovatel je vinen. V žalobě stěžovatel rovněž obecně konstatoval, že skutkové závěry nejsou dostatečně podloženy provedenými důkazy, jde pouze o pravděpodobnost či domněnku, na níž orgán II. stupně své rozhodnutí staví. Žalovaný nereagoval vůbec na stěžovatelovu námitku ohledně „výzvy“ (v odvolacím řízení).

Krajský soud v Brně rozhodl o žalobě bez nařízení jednání, neboť žalobce nenavrhoval žádné další dokazování ve věci a souhlasil s takovým postupem již v žalobě, žalovaný rovněž projevil souhlas s rozhodnutím věci bez nařízení jednání. Krajský soud jednak v odůvodnění

rozsudku, jímž žalobu zamítl jako nedůvodnou, posoudil rozsah dokazování v této věci jako úplný a spolehlivý – žalobce ostatně nijak nekonkretizoval, které další právně významné skutečnosti měl správní orgán zjišťovat a neučinil tak. Je nesporné, že detekční trubici na místě kontroly prohlížel policista por. M., jenž poté, co shledal, že se trubice zabarvila zeleně, vyzval stěžovatele k lékařskému vyšetření. Druhý policista ve výpovědi uvedl, že výsledek zkoušky viděl, tuto skutečnost potvrdil v oznámení o spáchání přestupku, v úředním záznamu i ve svých výpovědích. Soud považoval za potřebné zdůraznit, že stěžovatel nevyužil žádné z možností které se nabízely ke zpochybnění výsledku dechové zkoušky – neučinil tak v oznámení, které na místě samém zpracovával policista por. M., které odmítl být i jen podepsat, že s ním byl seznámen – jeho odůvodnění, že tak učinil, neboť byl dotčen, že policista v zápise uvedl, že z dechu stěžovatele cítil alkohol, podle soudu neobstojí. Žádný ze svědků, jejichž výslechy stěžovatel navrhoval, a které byly provedeny, se nemohl k tomu, zda dechová zkouška byla pozitivně relevantně vyjádřit, neboť nikdo z nich trubici přístroje ALTEST poté, co jí byla provedena dechová zkouška, neviděl. Ohledně výzvy k lékařskému vyšetření soud uvedl, že postup policisty a jeho takto formulovaný dotaz (zda je ochoten jít k lékaři na odběr krve či moči) lze považovat za výzvu k lékařskému vyšetření.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené rozhodnutí krajského soudu vázán rozsahem i důvody kasační stížnosti (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.) a shledal, že kasační stížnost není důvodná.

Přitom Nejvyšší správní soud předesílá, že se nezabýval otázkou procesního postupu v odvolacím řízení správním, ohledně něhož vznáší stěžovatel v kasační stížnosti pod bodem I. jakousi hypotetickou otázku, co by bylo, kdyby orgán I. stupně hodnotil důkazy provedené po podání odvolání. Stěžovatel zde jednak ničeho netvrdí, jednak takovou námitku ani v poloze hypotézy nepoložil k projednání krajskému soudu; Nejvyšší správní soud se nemůže zabývat námitkami, jež nebyly krajským soudem posouzeny už s ohledem na charakter opravného prostředku, jenž je mu zákonem svěřen – kasační stížnost směřuje do pravomocného rozhodnutí krajského soudu a není rolí Nejvyššího správního soudu pokračovat v řízení o námitkách, které nebyly uplatněny v řízení před krajským soudem – tomu odpovídá i úprava § 104 odst. 4 s. ř. s., která takové námitky nepřipouští.

O ostatních stěžovatelových námitkách Nejvyšší správní soud uvážil takto:

Důvod vyplývající z § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., jenž jako relevantní uvádí stěžovatel, by mohl naplnit odůvodněnost kasační stížnosti, jedině pokud by se jednalo o to, že krajský soud měl napadené správní rozhodnutí zrušit k důvodně vytýkaným žalobním námitkám spočívajících ve vadách řízení založených na tom, že skutková podstata, z níž správní orgán vycházel nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, anebo že při jejím zjišťování došlo k porušení zákona takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost rozhodnutí. Chybějící opora ve spisech by mohla být konstatována, pokud by správní orgán vzal v úvahu skutečnosti, které z provedených důkazů nevyplynuly ani jinak nevyšly najevo, anebo by pominul skutečnosti, které byly provedenými důkazy prokázány, anebo pokud by v hodnocení důkazů byl z hlediska závažnosti, zákonnosti, pravdivosti, případně věrohodnosti přítomen logický rozpor. Skutkové zjištění by nemělo oporu ve spisech, anebo by s nimi bylo v rozporu tehdy, pokud by se týkalo skutečnosti významné pro posouzení věci z hlediska hmotného práva. Důvodem kasační stížnosti je tedy nutno rozumět výsledek hodnocení důkazů správním orgánem, který neodpovídá postupu, jenž plyne z § 32 a 34 zákona č. 71/1967 Sb., správní řád (které se v důsledku § 51 zákona o přestupcích použijí primárně). Cit. ustanovení správního řádu ukládají správnímu orgánu zjistit přesně a úplně skutečný stav

věci a zatím účelem si opatřit potřebné podklady pro rozhodnutí. Přitom není správní orgán vázán jen návrhy účastníků řízení. Správní orgán hodnotí důkazy podle své úvahy, a to každý důkaz jednotlivě a všechny důkazy v jejich vzájemné souvislosti. Podle § 73 odst. 2 zákona o přestupcích má obviněný z přestupku m. j. právo uplatňovat skutečnosti a navrhopvat důkazy na svou obhajobu.

Důvod uvedený v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. pak míří na nesprávné právní posouzení věci, k němuž by mohlo dojít, pokud by správní orgán neaplikoval přílehavou právní normu na přesně a úplně zjištěný skutkový stav, anebo normu sice správnou, leč její výklad by z pohledu Nejvyššího správního soudu neobstál.

Posouzení důvodnosti kasační stížnosti nejprve vyžaduje vymezit relevantní skutečnosti, které bylo třeba prokazovat, z pohledu hmotného práva. Stěžovatel byl obviněn z přestupku podle § 30 odst. 1 písm. i) zákona o přestupcích. Přestupkem je zaviněné jednání, které porušuje nebo ohrožuje zájem společnosti a je za přestupek výslovně označeno v tomto nebo jiném zákoně, nejde-li o jiný správní delikt postižitelný podle zvláštních právních předpisů anebo o trestný čin (§ 2 odst. 1 zákona o přestupcích). Přestupku na úseku ochrany před alkoholismem a jinými toxikomaniemi se podle § 30 odst. 1 písm. i) zákona o přestupcích dopustí ten, kdo při výkonu činnosti, při níž by mohl ohrozit život nebo zdraví lidí anebo poškodit majetek, se odmítne (č. 2) podrobit lékařskému vyšetření ke zjištění, zda není ovlivněn alkoholem v případě, že dechová zkouška byla pozitivní. Za tento přestupek je možno podle odst. 2 téhož ustanovení uložit pokutu do 15 000 Kč a zákaz činnosti do dvou let.

Skutečnosti, které bylo třeba v řízení o tomto přestupku dokazovat, plynou ze skutkové podstaty: spočívaly ve zjištěních, zda stěžovatel vykonával činnost, při níž mohl ohrozit život nebo zdraví lidí anebo poškodit majetek, dále zda dechová zkouška byla pozitivní a konečně, zda se odmítl podrobit lékařskému vyšetření ke zjištění, zda není ovlivněn alkoholem.

Ze správního spisu nepochybně vyplývá, že stěžovatel řídil označené osobní motorové vozidlo v inkriminovaný den a hodinu; o tom nebylo žádného sporu – řízení automobilu je nesporně činností, při níž lze ohrozit životy lidí a majetek – ostatně ohledně této skutečnosti a jejím charakteru stěžovatel ničeho nenamítal.

Druhou skutečností, již bylo nutno v řízení prokázat, a ohledně které je nejvíce sporu, je, zda výsledek dechové zkoušky byl pozitivní. Jak výše uvedeno, zde by správní orgán mohl pochybit, pokud by vzal v úvahu skutečnosti, které z důkazů nevyplynuly, anebo pominul skutečnosti, které vyplynuly, anebo by se dopustil chyby v logickém usuzování. Nejvyšší správní soud má zato, že stěžovatel správnímu orgánu (a tedy i soudu) především vytýká, že pominul skutečnosti, jež vyplynuly z výsledeků jeho spolujezdců, případně rodinných příslušníků, které navrhoval a které všechny byly provedeny. S tímto názorem se Nejvyšší správní soud neztotožňuje.

Výsledek dechové zkoušky byl prokazován jednak listinami, které sepsali policisté, oznámením o přestupku, úředním záznamem (§ 58 odst. 2 zákona o přestupcích), jednak jejich svědeckými výpověďmi, z nichž vyplývalo, že dechová zkouška byla pozitivní; zcela nesporné bylo tvrzení policisty por. M., stěžovatel činil sporným tvrzení druhého z policistů, ohledně toho, že viděl výsledek dechové zkoušky na trubici ALTEST; ze svědeckých výpovědí spolujezdců vyplynulo, že nikdo z nich přímo trubicí Altest po vykonání dechové

zkoušky neviděl a pokud jde o pohyb druhého z policistů na místě kontroly, vypovídali tito svědkové různě, žádný z nich však nemohl vyvrátit policistovo (ppor. V.) tvrzení, že výsledek zkoušky viděl (vyjadřovali se pouze k tomu, kde a jak se tento policista po dobu kontroly pohyboval); rodinní příslušníci stěžovatele vypovídali, v jakých hodinách se kde 13. 7. 2001 zdržoval a že v takto vymezených obdobích alkoholické nápoje nepožíval. Ani stěžovatel, ani jeho spolujezdci nezpochybnili prohlášení policisty po provedené dechové zkoušce, že je pozitivní. Stěžovatel dále nezpochybnil ani své prohlášení, které učinil na dotaz policisty na místě kontroly, jaké alkoholické nápoje požil (přičemž takový dotaz má logiku pouze v případě pozitivního výsledku dechové zkoušky, neboť by bylo v hlubokém rozporu s principy obvyčejného logického uvažování, pokud by se policista stěžovatele ptal, co pil, kdyby výsledek dechové zkoušky byl jasně negativní), totiž že okolo 15.00 hodin 13. 7. 2001 pil 12 stupňové pivo.

Jestliže stěžovatel tvrdí, že výsledek dechové zkoušky byl negativní, měl právo na svou obhajobu navrhnout důkazy (výše cit. § 73 odst. 2 zákona o přestupcích) – toto právo nelze zaměňovat s přenášením důkazního břemene na stěžovatele. Všechny stěžovatelem navržené důkazy byly provedeny – ohledně skutečnosti, kolik alkoholu vypil okolo 15.00 hodiny 13. 7. 2001, řádné důkazy nenavrhoval, z výpovědí jeho rodinných příslušníků vyplývá, že v době, kdy byli rodinní příslušníci ve společnosti stěžovatele, alkohol nepil, z výpovědí spolujezdců vyplývá, že nikdo z nich přímo neviděl trubici ALTESTU po té, co byla vykonána dechová zkouška. Jestliže již na místě samém tvrdil, že dechová zkouška je negativní (což potvrzují spolujezdci), pak je v logickém rozporu s tím jeho odpověď na dotaz policisty, jaký alkohol před jízdou pil; stejně tak stěžovatelův přístup k sepisování zápisu o oznámení přestupku musí jít k jeho tíži: byť by si myslel o vyjádření policisty, že z jeho dechu je cítit alkohol cokoliv, měl právo uvést do oznámení o přestupku svůj postoj k okolnostem, za nichž probíhala dechová zkouška – nic takového neučinil, což nelze omluvit tím, že neměl brýle nutné k čtení - je zřejmé, že policista mu nabídl veškerou možnou součinnost. Z výpovědí stěžovatelových spolujezdců tedy nevyplývalo nic relevantního k výsledku dechové zkoušky, pokud tím nemíníme potvrzení faktu, že stěžovatel proti výsledku již na místě namítal. Trubicí ALTEST však po vykonání dechové zkoušky stěžovatelovi spolujezdci přímo neviděli. Namítá-li proto stěžovatel, že správní orgán, a poté i soud, nevzaly v úvahu výpovědi svědků, mylí se. Z těchto důkazních prostředků však nebylo možno potvrdit stěžovatelovu obhajobu, že dechová zkouška byla negativní. Pokud správní orgán a poté i soud vzal za této důkazní situace za podklady, pro rozhodnutí relevantní, oznámení o spáchání přestupku, úřední záznam a výpovědi policistů, nepochybil, neboť z výpovědí stěžovatelových spolujezdců k výsledku dechové zkoušky nebylo možno ničeho získat, tím spíše pak z výpovědí jeho rodinných příslušníků, kteří nebyli na místě kontroly fyzicky přítomni.

Závěry správního orgánu II. stupně tedy mají oporu v provedeném dokazování a nejsou s ním v rozporu; proto krajský soud nepochybil, jestliže stěžovatelovu námitku zamítl.

Pokud jde o výzvu k lékařskému vyšetření a její formální podobu, zastává Nejvyšší správní soud názor, že se nejedná pro posuzovanou věc o otázku zásadní; skutková podstata přestupku (§ 30 odst. 1 písm. i/ zákona o přestupcích) o výzvě nehovoří – výzva není znakem této skutkové podstaty. Výzva je nutnou součástí povinnosti řidiče podle zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích - § 5 odst. 1 písm. f); pokud však obecně soud vychází i z náležitostí výzvy uvedených v § 9 zákona o Policii ČR (č. 283/1991 Sb.), pak je možno uvést, že výzva má vždy odpovídat povaze a okolnostem

služebního zákroku; tomu výzva spočívající ve zjištění, zda je stěžovatel ochoten podrobit se lékařskému vyšetření, zcela dostala. Obiter dictum Nejvyšší správní soud shledává jako nevysvětlitelné, že se stěžovatel odmítl podrobit vyšetření na krev či moč, když připustil, že několik hodin před jízdou požil alkohol, přičemž byl přesvědčen, že výsledek dechové zkoušky byl negativní – tedy výsledek lékařského vyšetření by potvrdil jeho postoj. Ohledně námitky, že se orgán II. stupně nezabýval jeho odvoláním vůči orgánu I. stupně v otázce výzvy k lékařskému vyšetření a krajský soud v tom měl zjednat nápravu, Nejvyšší správní soud uvádí, že zřetelnost odvolacího důvodu byla více než pochybná a Nejvyšší správní soud se nediví, že orgán II. stupně neuchopil stěžovatelovu větu v odvolání podle stěžovatelových představ. Jestliže totiž v odvolání stěžovatel uvedl (str. 3 předposlední odstavec poslední věta): „Je tedy navíc otázkou, zda o výzvu skutečně šlo“, není zřejmé, zda si tuto otázku kladl stěžovatel – tehdy odvolatel – jako řečnickou otázku sám sobě, či zda ji kladl v poloze věty tázací odvolacímu orgánu, a to bez jakéhokoliv tvrzení, odůvodnění a právního názoru. Za této situace nebylo možno klást správnímu orgánu k tíži, že takto položenou otázku nevyhodnocoval; v žalobě již stěžovatel tuto námitku formuloval precizněji a soud se k ní vyjádřil, přičemž – jak výše uvedeno – Nejvyšší správní soud nemá, co by v tomto ohledu krajskému soudu vytkl.

Krajský soud pak aplikoval na věc dopadající právní normy (v tomto ohledu ostatně stěžovatel svou námitku nijak nekonkretizoval), tedy především § 30 odst. 1 písm. i) zákona o přestupcích.

Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou a zamítl ji v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s.

O návrhu na odkladný účinek kasační stížnosti Nejvyšší správní soud nerozhodoval za situace, kdy věc rozhodl v samém jejím merit, přesto poznamenává, že zákaz činnosti spočívající v nemožnosti řídit osobní automobil v případě, že je stěžovatel povoláním advokát, není způsobilý přivodit stěžovateli nenahraditelnou újmu, jak ji má na mysli § 73 odst. 2 s. ř. s.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1, 7 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel v řízení nebyl úspěšný, proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nemá; úspěšný žalovaný by takové právo měl, ovšem ze soudního spisu Nejvyšší správní soud nezjistil žádné náklady, které by významně přesáhly náklady jeho běžné úřední činnosti, a proto rozhodl, že mu toto právo nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. srpna 2005

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně senátu

